

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

IX. tečaj.

V Gorici, 1890.

12. zvezek

Poti k Jezusu.

Svet se dandenes mnogo trudi z napravljanjem raznih cest in poti, ketere naj bi ljudem do veče sreče, dobička in zločnosti pripomogle. Ozri se okoli po svetu, povsod opaziš kako ljudje vervijo po cestah. Ta hiti v tuje kraje iskat srebra in zlata, drugi pozna dobro ceste, ki ga vodijo k veseliam in rajanju, tretji pa po drugem potu hiti, da do cilja pride, kamer ga dolžnost ali opravilo priganja. Vprašaj te ljudi, ali so našli na teh poteh že kedaj pravi serčni mir, pravo zadovoljnost? Ako ti po pravici odgovoriti hočejo, mora vsakedo pripoznati, da ne, zakaj naše serce je nemirno, dokler Boga ne najde, dokler se pri Jezusu ne odpočije, kaker pravi sv. Avguštin. „Kedor mene najde, najde življenje“ pravi večna Modrost po Salomonu. In Zveličar sam se tudi imenuje pot, resnico in življenje. Ali tega življenja na posvetnih potih ne najdeš. K Jezusu vodijo vse druge poti. Radovedno me prašaš, kakšne da so? Neki pobožen redovnik iz Jezusove družbe, P. Friderik Spee, ti jih v podobi pri-lik tako-le predstavlja.

1. Pot ljubezni.

Sel sem negdaj v Betlehem, da poiščem Jezusa. Našel sem tam svetega Jeronima. Vprašam ga po Jezusu, on mi pa odgovori :

„Odešel je in hodi po poti ljubezni, tam ga boš našel, ker on te ljubi bolj, kakor tvoj najboljši prijatelj na svetu. Ako ti ti gobov bil, naj boljši prijatelj ne bi ti hotel iz lastne kervi kopeli napraviti, da se očistiš. Jezus je pa iz ljubezni do tebe na svet prišel, za te je vmreti hotel in se svojo lastno kervjo ti je gobe, t. j. grehe opral.

Jezus te ljubi bolj ko tvoja lastna mati. Ona si je negdaj tvoje ime v roke zapisati dala, da bi se te vedno spominjala. Jezus te je pa iz velike ljubezni v vse grozno ranjene ude svojega telesa zapisati dal. Njegovo nežno telo je bilo papir ; njegova presveta kri je bila črnilo ; žreblji, biči in sulica so bili peresa ; rane so bile čerke ; pisarji so bili pa Judje in neverniki. O ljubezen neizmerna ! Kako je mogoče, da bi na te pozabil.

Pojdi in vprašaj po poti ljubezni, tam boš Jezusa našel.“

Ko mi je sv. Jeronim to rekel, sem se jokal cel dan, in zavolj ljubezni do Jezusa mi ni več dišala ne jed ne pijača in nobeno posvetno veselje.

2. Pot čistosti.

Hodil sem po polju, pa sem videl v Betaniji Marto, ki je bila Jezusa tako lepo sprejela in pogostila. Vprašam jo rekoč : „Kam je šel Jezus?“ — Ona mi pa odgovori :

„Na pot čistosti se je odpravil, ker je mati njegova rodila sinu in ostala neomadežana dekla Gospodova.“

Jezus hodi z grešniki in se ne omadežuje ! — Jezus izganja nečiste duhove in ljubi čiste duše !

O Jezus, dragi moj Gospod, kako čiste morajo biti tiste oči, ki te hočejo na vekoma gledati

O Jezus, dragi moj Gospod, kako čista morajo biti tista ušesa, ki te slišati želijo !

O Jezus, dragi moj Gospod, kako čiste morajo biti tiste ustnice, ketere s teboj govoriti želijo !

O Jezus, dragi moj Gospod, kako čista morajo biti tista

usta in jezik, ketere te želijo v presvetem zakramentu prejeti!

O Jezus, dragi moj Gospod, kako čisto mora biti tisto serce, v katerem ti prebivati želiš!

Stopi toraj na pot čistosti, tam boš Jezusa našel.

3. Pot poterpežljivosti.

Sprehajal sem se po gozdu in vmišljal sem, kje bi vender mogel predragega Jezusa najti, in po kateri poti hodi. Kar zasllišim slavčka prav prijetno peti, in se mi je zazdelo, kaker da mi pravi pevajoč tako-le:

„Pojdi in vprašaj, kje je pot poterpežljivosti, ker po njej hodi Jezus, tam ga gotovo najdeš, ker — je bil Jezus edinorojeni Sin božji in vender se je dal ljudem preganjati. — Jezus je bil mogočni nepremagljivi Bog, iz vender se je dal Judom zvezati. — Jezus je bil večna pravičnost, in vender se je dal krivičnim sodnikom obsoditi. — Jezus je bil večna modrost, in vender se je dal kaker norca zasmehovati. — Jezus je bil svojemu nebeškemu Očetu v vsem pokoren, in vender ga s šibami tepó. — Jezus je bil najblažji človek, in vender ga na sramotni križ pribijajo. — Jezus je bil popolnoma nedolžen, in vender ga mej razbojnike stavijo!

Pojdi in vprašaj po potu poterpežljivosti, tako boš Jezusa našel “

4. Pot svetega molčanja.

Šel sem na goro mire, t. j. na goro Kaljavrijo in našel sem tam Marijo Jakopovo, ki je z gobo kri brisala s križa. Vprašam jo, če je kaj Jezusa videla? Ona mi pa odgovori:

„Šel je po potu svetega molčanja. Tam ga pobožne duše najdejo, ker: vzeli so mu čast in dobro ime, on pa je molčal! — Zmerjali in preklinjali so ga, — on pa je molčal! — Križali so ga, ranili in sè žolčem napojili, — on pa je molčal!

Idi in vprašaj, kje je pot svetega molčanja, tam boš Jezusa našel.“

Ko mi je Marija Jakopova to rekla, sem se razjokal in sam sebi rekel: „Od zdaj naprej bom molčal, kederkoli me bodo preganjali ali zasramovali, ker sem jaz poln pomanjkanja in grehov, on je pa molčal, ki je bil sam „Beseda“; — ker je bila v začetku beseda in beseda je bila pri Bogu.

O Marija Jakopova, hvala ti za tako lep nauk, na katerem potu lahko Jezusa najdem, ker, hvala Bogu, zdaj ga hočem kmalu najti.“

5. Pot milosti.

Negdaj sem bil zelo malodušen, tako da sem skoraj obupati mislil; tedaj srečam nekega vbijavca — bil je spokorni razbojnik. Namenjen je bil proti nebesam, rekel mi je namreč, da mu jih je obljubil Jezus. — Vprašam ga, kje da je Jezusa pustil? Odgovoril mi je tako:

„Vidim, da si zelo potert. Teci hitro k Jezusu, da te potolaži. Pustil sem ga na potu milosti, gotovo je še tamkaj, le hitro tjakaj teci! Tam se pogostokrat sprehaja in tam ga najgotoviše najdeš. Le potolažen bodi, tudi tebe ne bo zapustil“.

6. Pot sodbe.

Negdaj vprašam svojega angelja variha, kje bi mogel Jezusa najti? Odgovori mi tako-le: „Le počakaj malo, ker bo kmalu prišel sodit žive in mrtve; takrat ga boš gledal s svojimi očmi.“

V duhu me pelje potem moj angelj k večji angeljski družbi. Videl sem, da so se neketeri angelji pripravljali, da nad grobmi zatrobijo, rekoč: „Mrtvi, vstanite, stopite na sodbo!“ Neketeri angelji so prinesli križ, neketeri žreblje, neketeri steber, šibe in biče; eden je nosil list z napisom: Jezus Nazarenski Kralj Judovski. Eden je nosil kocke za vadjanje, drugi kladivo, neketeri so nosili terst in kopje, drugi svetilnico, vervi, vezi, železje, verige in mnogo drugega orodja Kristusovega terpljenja. Neketeri angelji so peli neki veseli psaljm, drugi pa žalostnega. Vselega so peli tako-le:

„Pridite semkaj, pobožne duše! Odrešilo vas je Jagnje božje. S svojo smertjo vam je pripravilo obilnost večnega veselja.“

Žalostni psaljm je pa tak:

„Poberite se hudobni! Za vas je bilo vmorjeno Jagnje božje; ali ker niste za to nič marali, vzrok vam je vaše večne smerti.“

P. —n—n.

Življenje svetega Lovrenca Brindiškega.

XII. poglavje.

Njegovi čeznatorni darovi; sv. cerkev ga vversti mej „zveličane“ in „svetnike.“

V poprejšnjem poglavji, smo videli, kako si je sv. Lovrenec prizadeval, da si prisvoji vse čednosti v najvišji stopnji. Zato ga je pa Bog obdaroval z raznimi čeznatornimi darovi. Dal mu je dar, da je spoznal strast, kateri je vdan človek, ki je z njim občeval. Posebno je to veljalo o osebah, ki so bile vdane pohotnosti. Take je ljubeznjivo opominjal in svaril. Navadno njegova ljubeznjiva opominovanja tudi niso ostala brez sadu. Tak zgled se je zgodil v Milanu. Ko je bil sv. Lovrenec še generalj reda, prišel je v Milan, da obišče samostane. Iz vseh krajev so derli skupaj ljudje, da prejmejo njegov blagoslov in slišijo iz njegovih ust besede večnega življenja. Mej poslušavci je bil tudi pohotnik, ki je prišel bolj iz radovednosti, kaker pa, da bi od svetnika prejel blagoslov. Saj se je iz blagoslova le norčeval. Ta človek je vže več let živel v pregrešnem znanji. Tudi je imel terden sklep, da te zveze ne bo nigdar pretergal. Ko ga p. Lovrenec zapazi mej množico, skuša se mu približati. Ko se skozi gnečo pririne do njega, reče mu resno: „Kaj, gospod! Ste še vedno stari grešnik? Se li nič ne bojite ostre sodbe božje?“ Le te besede mu je rekel: pa za moža je bilo dovolj. Kaker strela z jasnega, tako so pretresle njegovo serce. Nekoliko trenutkov je stal, kaker bi bil okamnel. Potem je šel domov ves skesan in potertega serca. Dal je za vselej slovo tovarišici svojega razuzdanega življenja. Živel je potem prav spokorno in sveto. Večkrat je pozneje očitno spoznal, da ima svoje spreobrnjenje zahvaliti edino le p. Lovrencu.

Ko je bil p. Lovrenec provincijalj v Benetkah, je prišel k njemu mlad človek in ga prosil, naj ga sprejme v red. Pogleda ga in mu reče: „Moj sin, greh si storil! Izprašaj svojo vest, in glej, da te Bog ne kaznuje!“

„Oj, moj oče, povejte mi, kaj sem storil takega, da se popoljšam,“ odgovori mladenič.

„Nisi li po krivem prisegel?“ zaverne ga provincijalj. To

slišati, obledi mladenič; ves je bil zmešan in sram ga je bilo. Spoznal je, da je p. Lovrenec razsvetljen od sv. Duha, in da vidi tudi v serce. Potlej je imel še tem večje spoštovanje do svetnika. Odkritoserčno je objokoval svojo pregreho in delal ves čas svojega življenja ostro pokoro.

Mož, ki je imel od Boga dar, da je videl v serce in v prihodnost, je bil tudi najboljši vodnik dušam po poti zveličanja. Imel je ta dar od Boga v tako obilni meri in ga umel tako dobro rabiti, da je tudi najbolj zbegane duše pomiril. Pogostokrat se je prigodilo, da so prišli k njemu ljudje, da mu potožijo svoje dušno terpljenje in ga prosijo sveta. Niso mu pa mogli prav razodeti svojih dušnih britkosti. Ali on jim je berž pomagal sam in jim odkril vse njih stiske in serčne bolečine, kaker bi jim gledal v dno serca. In nihče ni šel od svetnika, da ne bi bil zadobil zopet notranjega miru, ki je tolikanj potreben vsakemu, ki hoče ostati stanoviten v dobrem in napredovati v čednostih. Navajal jim je naj lepše izreke sv. pisma, s katerimi se je vedno tudi sam tolažil. „Bodi pripravljen na skušnjave. Bodi iz serca ponižen in terpi, in ne prenašli se ob času stiske. Nosi, kar ti je Bog naložil, zedini se z Bogom in ostani stanoviten. Sprejmi voljno vse, kar te zadene, in bodi poterpežljiv v ponižnosti. Srebro in zlato se poskusi v ognji, služabnik božji pa v peči križev in težav,“ i. t. d. Potem je vedno opravičil božjo previdnost v očeh pobožnih, ketere je tolažil. Ker se pogostokrat zgodi, da so križi in težave delež pobožnih, pokazal jim je, kako jih hoče Bog obvarovati pravega zla, ki je prav za prav le greh sè svojimi nasledki. Tako se je zgodilo, da je sleherni našel pri njem tolažbe, in vsi, ki so prišli k njemu zbegani in zmešani, zapustili so ga sè sladkim mirom v serci.

Lovrenec, ki je v življenji vsem skazoval telesna in dušna dela vsmiljenja, tudi po smerti ni zapustil tistih, ki so se mu v raznih zadevah priporočali. Pogostokrat se jim je prikazal in jim pomagal. Naj navedemo le nekaj takih zgledov.

Brata Tomaža iz Bergama, ki je v Vičenci in na Bavarskem spoznal p. Lovrenca, so hudo stiskale in nadlegovale misli, da je mej številom zaverženih, in da pekel komaj čaka trenotka njegove smerti, da ga požre. Brat Tomaž je bil ravno na Dunaji. Videl je, da se vsi v raznih zadevah zatekajo v molitvi k rajnemu p. Lovrencu. Tudi sam stori to. Ko je necega dne molil v cerkvi pred najsvetejšim, ves nemiren in zmešan po svoji

navadi. in klical na pomoč rajnega p. Lovrenca, prikaže se mu rajni. Brat ga je precej spoznal; padel mu je k nogam in rekel: „O, moj oče, ali ste v nebesih?“ — „Dà moj sin!“ odgovori rajni. „Pa kaj bo z menoj, oče, ker sem vedno v strahu, da bom pogubljen?“ Svetnik položi svojo roko na njegovo glavo in mu trikrat reče: „Ne moj sin, nikar se ne boj tega zla!“ To rekši, rajni zgine. Od tega trenutka je zadobil brat Tomaž mir serca. Niso ga več nadlegovale te skušnjave.

Tudi brat Filip iz Kustodije je skusil njegovo pomoč. Leta redovnik je večkrat spremljal Lovrenca na njegovih popotovanjih. Loti se ga huda merzlica in taka žeja, da je ni mogel vgasiti. Zdaj se zateče v goreči molitvi k rajnemu Lovrencu. „Spomni se, moj oče,“ zdihuje bolnik, „da sem ti v vseh tvojih potrebah vedno stregel sè vso skerbjo. Prosim te ozri se milostljivo na me iz nebes, kjer zdaj gotovo prebivaš. Naj te gane moj žalostni stan. Po ljubezni, katero si vedno imel v svojem sercu do preblazene device Marije, sprosi mi milost, da bom rešen te hude žeje, in merzlice, ki razjeda moje moči!“

Ni bilo zastonj zaupanje vbogega bolnika. Nekaj trenutkov potem zapazi sv. Lovrenca, ki se mu smeje in veselega obraza bliža. Poda mu posodo s čisto pijačo in reče: „Pij, moj sin!“ Ko je bolnik izpil, berž se čuti popolnoma zdravega. Dva dni potem je mogel vže peš iti v Padovo. Tukaj je očitno spoznal, da se ima za svoje tako hitro ozdravljenje zahvaliti le priprošnji sv. Lovrenca.

Taki očividni in pogosti čudeži so neizrečeno pospeševali zaupanje in češčenje rajnega Lovrenca. Posebno pa je marsikdo želel dobiti podobo tega svetega moža. Pa kje jo dobiti? Iz ponižnosti se v življenji ni dal slikati, če tudi so ga prijatelji pogostokrat prosili. Seveda je don Pedro dal narediti njegovo sliko. Ta pa je bila v Lizboni. V onih časih tudi še niso znali teh vmetalnosti, ki so navadne današnje dni. Zato je bilo težko dobiti pravo podobo. Na prošnjo beneških patrov je slednjič poskusil slikar Meljhijor Dana naslikati njegovo podobo po tem, kar so mu povedali o postavi in o obrazu rajnega Lovrenca. Seveda sam ni nigdar videl svetnika. To pa je prederzna poskušnja, saj tudi najboljši vmetalniki pogostokrat ne naslikajo natančno osebe, katero imajo pred očmi. Ni se toraj čuditi, da se našemu slikarju podoba ni obnesla. Ko je pokazal podobo kapucinom, ni jim bila všeč. Vsi so rekli, da mu ni prav nič podobna. Neje-

voljen vzame podobo zopet sè seboj. V goreči molitvi se priporoči sv. Lovrencu, naj mu sprosi milost, da bo mogel njegovo podobo prav naslikati. Drugo noč se mu zdi, da je prišel v njegovo delavnico častitljiv starček. Bil je za las podoben Lovrencu, kaker so mu ga opisovali. Globoko se mu v spomin vtisne podoba njegova. Hitro vzame v roko orodje ter prične slikati. Ko pokaže potem svoje novo delo redovnikom, reko vsi enoglasno: „To je prava podoba rajnega p. Lovrenca; tako mu je podobna, kaker je kapljica podobna kapljici.“ Skerbno so hranili to podobo v Benetkah. Pozneje so po njej dali narediti več drugih. Ena od njih je še videti v kapucinskem samostanu v Rimu.

Tudi na Španskem, posebno v Madridu, so dali narediti več podob po oni, ki jo je imel don Pedro. Ko je nekaj let pozneje popotoval generalj kapucinskega reda po teh krajih, zapazil je skoraj v vsaki izbi najimenitnejših dvornikov sliko rajnega Lovrenca Brindiškega. Vsi so ga častili ko svetnika in se mu priporočali. Pogled na njegovo podobo jih je spodbujal k posnemanju.

Le poveršno smo omenili njegove čednosti. Pa to malo zadostuje, da spoznamo, da je imel vse v največi meri in je bil v vsem zgled popolnosti. Ni pa dovolj, da le občudujemo svetnike, treba je tudi, da si prizadevamo njih čednosti posnemati. Potem smemo upati, da bomo kedaj postali tudi deležni njih slave v nebesih.

2. Zavoljo njegovih nenavadnih čednosti, zglednega življenja in čudežev so bili vsi prepričani, pa je p. Lovrenec precej po smerti dosegel nebeško slavo. To mnenje so poterjevali tudi čudeži, ki so se na njegovo priprošnjo godili po njegovi smerti. Zato so najmogočnejši knezi prosili papeža, naj se Lovrenec prišteje mej svetnike.

Mej prvimi prosivci seveda je bil bavarski vojvoda Maksimilijan; saj je imel vse svoje žive dni veliko spoštovanje do našega svetnika. Z lastnimi očmi je imel priliko občudovati njegove velike čednosti, zato je serčno želel, naj bi se mu smelo precej skazovati očitno čiščenje. Tako so si prizadevali za to tudi njegovi nasledniki. Podobne prošnje so poslali papežu španski kralj in kraljica, cesar Ferdinand II., Leopold in Jožef I. blaga cesarica Marija Terezija, angleški kralj Jakob III. in njegova žena, velika vojvodinja Toskanska, vojvoda Parmski, ljudovlade benečanska in genoveška, beneški patrijarh, nadškofa kölnski (Köln) in praški, mnogo laških škofov, starašinstvo mesta

Napolja, stolna kapitolja Brindiški in Viljafranski, veliko cerkvenih bratovščin in redov. Vsi ti in še mnogi drugi iz vse Evrope so prav priserčno prosili, naj cerkev dovoli očitno češčenje rajnega p. Lovrenca.

Preobširno bi bilo posebe navajati vse te prošnje. Navesti hočemo le odgovor papeža Urbana VIII. cesarju Ferdinandu II. in Bavarskemu vojvodi.

Cesarju Ferdinandu je papež na njegovo prošnjo odgovoril tako :

Papež Urban VIII. Svojemu ljubemu sinu v Jezusu Kristusu, pozdrav in apostoljski blagoslov !

V resnici nam je na veliko tolažbo, da še v naših dneh vidimo, kako se mogočni tega sveta zatekajo k ubogemu mašniku in oznanjajo njegovo slavo. To nam spričuje pismo, v katerem Vaše cesarsko veličanstvo tako preslavlja čednosti p. Lovrenca Brindiškega iz kapucinskega reda in prosi, naj se vpiše mej blažene. Zato hvalimo Boga, ki je prečuden v svojih služabnikih, da so občudovali kerščansko ljubezen in apostoljsko moč revnega mašnika brez vsacega družega orožja kaker sè znamenjem našega odrešenja in svojo zgovornostjo, in to ne le cesarji in kralji, katerih zmaga je zmaga tudi sv. vere, ampak tudi nejeverniki, ki so smertni sovražniki kerščanstva. Zato smo te misli, da je prošnja Vašega veličanstva in pobožne cesarice največe hvale in pospeševanja vredna. Mej tem hočemo prositi Boga, ki kraljuje nad svetniki, da se v tej imenitni zadevi zgodi to, kar je na korist sv. cerkvi in vseč Vašemu veličanstvu. Voščimo vam srečo k vaši zakonski zvezi in Vam podeljujemo z veliko ljubeznijo apostoljski blagoslov !“

To pismo je pisal papež Urban VIII. cesarju Ferdinandu dne 28. decembra 1624. leta, v drugem letu svojega vladanja katoliške cerkve. Ta papežev odgovor cesarju nam poterjuje vse, kar smo čudnega povedali o znani bitvi cesarske armade s turško. Jasno nam kaže, da sta papež in cesar odločivno zmago pripisovala le Lovrencu.

Če beremo naslednje pismo, katero je papež pisal vojvodi Maksimiljanu, vidimo, da sta bila papež in vojvoda prepričana, da je božji služabnik skazal knezem velike dobrote, ker je sè svojo molitvijo sprosil obilen blagoslov njihovemu podjetju. Pismo se glasi tako :

Papež Urban VIII.

Ljubi sin v Jezusu Kristusu! Pozdrav in apostoljski blagoslov!

V resnici se kaže tukaj očividna slava evangelijskega vboštva. Ljudem, ki zaničujejo bogastvo in so revnega stanu, so dolžni hvalo kralji in knezi, ker so jim skazali velike dobrote. Bavarski vojvoda Maksimilijan, ki je umel krotiti jezo in prederznost krivovercev, skazuje svoje česčenje vbogemu mašniku iz reda kapucinov. Pripričan je, da mu je sprosila božjo pomoč, in da zdaj vživa nebeško slavo. Zato zahteva, naj se dovoli pred kratkim vmerlemu Lovrencu Brindiškemu očitno česčenje in naslov „zveličani“. V tem se kaže pobožnost Vaše Visokosti ravno tako lepo, kakor v bitvi Vaša serčnost. Prav vseč so mi ti nameni tako mogočnega kneza. Zato bomo prosili Boga, ki kraljuje nad svetniki, da v tej imenitni zadevi dopusti to, kar je na prid cerkvi in vseč Vašemu Veličanstvu, kateremu podeljujemo naš apostoljski blagoslov.

Dano v Rimu pri sv. Petru, dne 30. decembra 1624, v drugem letu našega papeštva.

Iz teh dveh papeževih odgovorov je razvidno, kako silne so bile prošnje cesarja in vojvode bavarskega. Enako silne so bile prošnje tudi družih dvorov. Vsled tega so se na papežovo povelje pričele leta 1624 preiskave in poizvedovanja o življenji Lovrenca Brindiškega. Za poročevavca v tej zadevi je bil odločen kardinalj Peter Marija Borghese iz Sijene. On je v kratkem času skupščini sv. obredov o tem poročil tako natanko in jasno, da je dala privoljenje, naj se prične preiskava o čednostih in posebno o čudežih tega božjega služabnika. Za to se je odločil poseben odbor. Tudi so naročili škefijstvu viljafranskemu, naj se preiščejo in popišejo vsi čudeži, ki so se zgodili na njegovem grobu v Viljafranki. Mej tem je vmerl omenjeni kardinalj, ki je bil poročevalec o tej zadevi. — in vse je zaspalo za nekaj let. Tudi kapucini sami so svoj namen spustili iz pred oči. Njih misli so bile obrnjene na druge može iz njih reda. V tistem stoletji so bili namreč štirje kapucini prišteti svetnikom, sv. Feliks Kantališki, sv. Fidelj Sigmarinški, sv. Jožef Leoniški in sv. Serafin Monte-Granarski in eden zveličanim: Bernard Korleonski.

Še le papež Benedikt XIII iz reda dominikanskega se je zopet lotil zadeve p. Lovrenca.

Dne 25. septembra 1724 leta je imenoval za novega poro-

čevalca kardinalja Ludovika Pika iz Mirandole in mu izročil vsa potrebna pooblastila. — Novi poročevavec se je poprijel sè vso vnemo te zadeve. Natanko je preiskal obravnave in preiskovanja o čednostih Lovrenca Brindiškega, ketera so bili v Benetkah pričeli. O tej priliki je našel, da je rajni Lovrenec spisal razna razlaganja sv. pisma, katero je tako temeljito razumel. To mu je dalo povod, da je naročil patrijarhu v Benetkah, naj poizve po tem rokopisu, kaker tudi po družih spisih iz peresa rajnega. Vse rokopise, ki jih bo našel, naj pošlje v Rim ... Patrijarh je tako marljivo poizvedoval po rokopisih, da je dne 9. decembra 1724. leta mogel poslati vse spise rajnega Lovrenca v Rim. S papeževim dovoljenjem jih je skupščina obredov izročila poročevalcu, naj jih preišče. Ker pa je bil kardinalj sam z delom preveč obložen, je izročil to stvar učenikom bogoslovja, ki naj natanko preiščejo vse spise in izreko o njih svoje mnenje. — Taka preiskavanja spisov, ali se po vsem vjemajo z naukom sv. cerkve, se verše prav natanko in vestno. Svoje mnenje morajo oddati pismeno poročevalcu, ki ga pri seji izroči udom skupščine sv. obredov. — V raznih spisih p. Lovrenca niso našli tudi pri najnatančnejšem preiskovanji niti besede, da bi ne bila v soglasji z naukom sv. cerkve in mravnostjo. Zato je kongregacija s pismom dné 13. feb. 1734. leta odobrila vse njegove spise in dovolila, da se smejo nadaljevati preiskovanja o njegovih čednostih in čudežih. To izjavo je poterdil papež dné 6. marca.

Devet let pozneje je vmerl tako marljivi poročevalec kardinalj Pik. Papež Benedikt XIV. mu je dné 16. marca 1748. leta za naslednika imenoval kardinalja vojvodo Jorškega.

Ko so bile dognane vse druge zadeve so jeli preiskovati, če je imel Lovrenec Brindiski vse čednosti v najviši stopinji (in gradu heroico). V ta namen je imela skupščina sejo dné 5. maja 1761. l. v kardinaljevi palači, dné 24. januarija 1767. leta pa v palači Kvirinalju. Ko so prisodili rajnemu vse čednosti v največi stopnji, je imela skupščina dne 8. avgusta 1769. l. v pričo papeža Klementa XIV., ki je bil iz reda konventualov, splošno sejo, v kateri so očitno izrekli, da je imel vse čednosti v največi stopnji. Ker je bilo papežu znano, kako goreče je rajni častil in ljubil Marijo, je izdal dekret še le 15. avgusta, ko sv. cerkev obhaja praznik vnebovzetja Marije device, kraljice nebes in zemlje.

Sv. cerkev pa še ni s tem zadovoljna, da imajo božji služabniki

čednosti v stopnji, ki je lastna svetnikom. Popolni dokaz svetosti so jej še le čudeži, ki se zgodijo na priprošnje božjih služabnikov. Zahteva, da se predlože najmanj trije čudeži, ketere natanko preišče. Če odobri kot prava dva, potem še le razglasi božjega služabnika za „zveličanega“. — Vže smo naveli čudeža, ketera je skupščina na tanko preiskala in kot taka spoznala. Ta sklep je papež Pji VI. poterdil, kaker vелеvajo cerkvena določila. Zdaj še le je bilo vse pripravljeno za glavno sejo skupščine sv. obredov. Leto je sklical papež Pij VI. dné 29. marca 1783 l. v Vatikan. Vsi navzočni kardinalji in udje skupščine so enoglasno izrekli, da se more p. Lovrenec Brindiški „zveličanim“ prišteti.

Treba je bilo zdaj le še, da se slovesno razglasi papeževo pismo, s katerim poterjuje sklep skupščine sv. obredov. Za to slovesnost je papež Pij VI. odločil 17. dan aprilja. Bil je ravno veliki četertek. primeren dan, da sv. cerkev dovoli mej „zveličane“ vverstiti božjega služabnika, ki je vse svoje žive dni tako goreče častil Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Da je bila vsa obravnava končana, je bilo treba le še papeževoga pisma (breve), ki bi vverstilo p. Lovrenca Brindiškega mej „izveličane“ sv. cerkve. To pismo je papež izdal dne 23. maja. Obredi razglasenja so se pa veršili dne 1. junija 1783. l. sê vso slovesnostjo v vatikanski baziliki sv. Petra in Pavla.

Ves svet je zdaj pričakoval, da bo sv. cerkev tega imenitnega božjega služabnika kmalu vverstila slovesno mej svetnike. Pa do tistega časa je preteklo celih osem in devetdeset let. V teku teh let so pretresale razne nevihte sv. cerkev in deržave. Razne deržave je razdrobil čas in ni jih več! Videti je bilo, da bo peklenski sovražnik vgonobil tudi katoliško cerkev. Ker pa ima obljubo svojega nebeškega ustanovitelja, da je peklena vrata ne bodo premagala, izešla je iz vseh bojov na novo oživiljena, in tako upamo, da bo zmagala tudi sovražnike današnjih dni.

Še le 1873. leta so se pričele zopet obravnave. Dne 11. septembra 1881 je izdal naš sedANJI slavno vladajoči papež Leon XIII. pismo, v katerem izreka, da se sme zveličani Lovrenec Brindiški brez vsakega pomislika vverstiti mej svetnike. O tej priliki so imeli sv. oče do kardinaljev in družih cerkvenih dostojanstvenikov slovesen govor, ki so ga končali tako: „Ko podeljujemo temu velikemu sinu sv. Frančiška čast altarjev, tolaži

nas upanje, da bodo na njegovo priprošnjo zopet prišli na pravo pot narodi in vladarji, če bodo slušali glas sv. cerkve, in tako odešli nevarnostim, ki jim prete neizogibno.“

Slednjič je papež Leon XIII. dné 8. decembra 1881. l., na praznik brezmadežnega spočetja preblažene device Marije, obdan od 350 cerkvenih knežev, slovesno razglasil sv. Lovrenca Brindiškega za svetnika, in mu s tem podelil čast, da ga sme vs katoliški svet častiti in na pomoč klicati. Ob enem so z njim vred dosegli to čast sv. Klara Montefaljška, nuna iz reda sv. Avgušтина, Jožef Labre in kanonik Janez Kerstnik Rossi.

Ta slovesnost je bila za vesoljno cerkev vesel praznik. Vender je nekaj kalilo splošno veselje. Vsa slovesnost se je godila pri zapertih vratih. Saj se sv. oče ne smejo v Rimu očitno prikazati, odkar je laški kralj zasedel mesto, ker si niso svesti svojega življenja. Ravno ob tacih slovesnostih se najbolj kaže v kako žalostnem položaji je namestnik Kristusov v Rimu. Vender upajmo, da na priprošnjo preblažene device Marije in sv. Lovrenca Brindiškega sv. cerkev kmalu vzide ko slavna zmagovavka nad plekenskimi sovražnikom.

* *

Sveti Lovrenec, prosi za nas,
da postanemo vredni obljub Kristusovih!

MOLIMO!

Bog, ki si k težavnemu delu za slavo svojega imena in za blager bližnjega svojemu služabniku sv. Lovrencu podelil duha svêta in serčnosti, daj nam v tistem duhu spoznati, kaj nam je delati, in spoznano po njegovi priprošnji storiti. Po našem Gospodu Jezusu Kristusu. Amen.

* *

Opomnja. Pri tem spisu so se rabile naslednje knjige: „das Leben des seligen Laurentius von Brundusium. Aus dem Französischen von P. Ludovicus von der Schulenburg, po knjigi „Académiciens des Arcades de Rome.“ Mainz 1863. in „Leben und Wirken des h. Kapuziners P. Laurentius v. Brundusium.“ Graz 1881. ter drugi manjši spisi.

P. F. H.

Slovesnost Krištofu Kolumbu na slavo.

Amerika se pripravlja, da bi štiristoletnico, odkar jo je odkril veliki katoliški mornar in tretjerednik sv. Frančiška, Krištof Kolumb. leta 1492 kar najbolj mogoče slovesno obhajala. Že se čujejo glasovi, ki obračajo pozornost na predstoječo slovesnost.

V nekem jako veljavnem katoliškem časopisu iz Amerike, ki izhaja v angleškem jeziku, se to le bere: „Krištof Kolumb je ena najslavnejših podob v zgodovini. Združevaje se znanstveno omiko tudi unanjo delavnost je jel spoznavati morje, ker je vedno primerjal to, kar je bral v zemljepisnih knjigah, s skušnjami izurjenih mornarjev in z lastnim opazovanjem. Ob enem je bil mož ves vnet za sveto vero in poln hrepenjenja, zanj kaj velicega storiti, k čemer ga je neka neznana notranja sila priganjala. V njegovem življenju se versté težke poskušnje, ki jih je prenašal z moško serčnostjo, s prekrasnimi zmagami, ki ga pa nikakor niso premotile, da bi bil samega sebe prevzetno poviševal. — pač najlepše spričevalo za človeka kristijana. Delo, ki ga je doveršil, odkritje novega dela sveta, je naglo spremenilo razmere dotadanjega življenja po vsem svetu. Nova Evropa se vzdigne na zahodnih mejah atlantiškega morja, ki se kmalu meri glede števila ljudstva, umetnosti in vednosti s staro, mogočno sega v osodo človeštva. V tej novi Evropi so ljudje, ki govorijo jezike stare Evrope, se vesele njene književnosti, hranijo njeno omiko in uživajo prostost in srečo, ki ste se nemogoče zdele zunaj Evrope. Ljudstvo Zedinjenih Deržav ima prav posebno vzroka, s preserčno zahvalo vsegamogočnemu Bogu praznovati spomin na popotovanje Kolumbovo v letu 1492.

Kolumb je bil pred vsem goreč katoličan. Priganjal ga je k njegovemu začetju otroško pobožni namen, da bo vse, kar koli bi dosegel, obrnil v to, da se odkupi iz muhamedanskih rok sveti grob Jezusa Kristusa. Celo njegovo življenje je bilo dokaz, kako je ljubil in visoko cenil sveto vero in kako hrepenel njene predpise vestno izpolnjevati.

Že v zgodnjih letih se je zapisal v neko katoliško bratovščino in v svojem kasnejem življenju je stopil v tretji red sv. Frančiška. Kot namestni kralj Indije in admiralj Oceana ni nosil krasne obleke sè znamenji svoje visoke časti, temuč — revno oblačilo sv. Frančiška. Da da, on ni bil samo izverstno zvest sin

katoliške cerkve, v katere občestvu je živel in vmerl, temuč njegovo življenje je bilo tako, da je do zdaj več kot sto katoliških škofov pri svetem sedežu v Rimu prošnjo vložilo, naj cerkev po svojem počasnem in previdnem načinu začne preiskavati njegovo življenje, je-li ni čednosti katoliškega kristijana v junaški meri izverševal in s tem zaslužil, vernim za izgled postavljen biti. Slovesnost, ki se ima napraviti takemu katoliškemu možu na čast, zajema toraj pač prav posebno nas katoličane in najprej verne v tem novem delu sveta, ki ga je on odkril. Kolumb je naš; od njegovega kersta v katoliški cerkvi pa do njegovega pogreba v frančiškanski cerkvi v Valjadolidu je bil zvest sin naše sv. cerkve in njegovi zemeljski ostanki, naj si že bojo ali v St. Domingu ali v Havani, počivajo med posvečenim zidovjem katoliške hiše božje“.

Fr. G.

Sveti rožni venec.

(Konec.)

Naposled zahteva pa tudi posebni namen rožnega venca posebnega duha. Posebni namen rožnega venca pa je ta, da se kristijani skupaj derže vere, da se skupaj vadijo v čednostih, da si skupaj prizadevajo za pobožnost in svetost. Skupna molitev več premore, skupno poganjanje za vero je močnejše, skupne vaje odpirajo težave, skupni trud podpira slabost. Kedo je tako priprost, da ne bi hotel moči in čednosti in popolnosti, ki prihaja iz skupnosti, iz združenosti?

Keder moli rožni venec vsa družina, stariši in otroci, gospodarji in posli, predniki in podložniki, tedaj so v molitvi vsi zedinjeni, vsi taistega duha, taiste ljubezni do Boga.

Keder se moli s. rožni venec v hramih Gospodovih: mašnik in ljudstvo, visoki in nizki, odrasli in maloletni, bogati in vbogi, učenjeni in nevedni, starci in otroci — vsi so zedinjeni v taistem češčenju Jezusa in Marije. Kako veličanstvena podoba nebesam in zemlji! Pobožnost enih užiga druge, gorečnost teh izpodbuja one, zasluženje pravičnih pomaga tudi grešnim: vsaki moli za vse, vsi za enega. Namen rožnega venca zahteva toraj duha skupnosti, kerščanskega bratovstva, ljubezni božje.

Ke bi molili rožni venec v tem duhu skupnosti, in sicer

povsodi, kolik blagoslov, kolike milosti bi tekle na ljudstva in dežele, na družine in posamezne ude njihove! Z rožnim vencem bi bili vsi sklenjeni mej seboj in z Marijo.

Otroci Marijini! prosim vas, rotim vas pri časti našega Boga, ki je dandanašnji tolikanj prezirana, pri kervi našega odrešenika, ketera se gubi na tolikih dušah, pri ljubezni do Marije, pri terpljenju svete cerkve, ki je toliko in tako britko, pri puščenju prave vere, pri zaničevanju čednosti, pri vseh časnih nadlogah, v katerih zdihujemo: molite vsi rožni venec, molite rožni venec, molite ga vsaki dan, molite ga v duhu vere, v duhu posnemanja Jezusa in nasledovanja Marije, v duhu skupne ljubezni: da ta prečudna molitev pokaže svojo moč tudi v današnjih dneh, da se iztrebi nevera, da se zatare pregreha, da se začne pravo kerščansko življenje po vseh družinah, občinah, narodih; da se vmakne šiba božja iznad naših glav, da jeza božja poneha, da se odpre vsmiljenje božje, da porosi blager duši in telesu na priprošnjo matere milosti: — zatoraj pozdravljajte Marijo, ker se je veliko trudila za nas.

(Po P. G. Patissu S. J.)

D O S T A V E K.

Če gledamo na vsebino rožnega venca, na njegove dele, mogli bi reči, da ima starost kerščanstva. Rožnemu vencu nekaj podobnega imamo v „veri.“ V veri in v rožnem vencu nahajamo verskih resnic. Rožni venec je imel prvotno drugo podobo, današnjo mu je dal s. Dominik. Vže „vero“, ki so jo sestavili apostolji, smemo imenovati nekak rožni venec, njegovo obliko v začetku. Ko so se apostolji razišli, ko so se kristijani namnožili, vernjetno je, da se je tudi podoba rožnega venca spopolnjevala, obseg njegov razširjal. To sklepamo iz tega, ker se je do današnjih časov ohranil neki sled, neki spomin rožnega venca po tistih krajih, ki so slišali zveličanske nauke Jezusove iz ust apostoljev. Taka dežela je Indovska, koder je kerščanski nauk učil s. ap. Tomaž. *) Denes so ljudje v teh krajih, kar se tiče

*) Da je sveti Tomaž res v Indiji oznanjeval sveti evangelij, dokazuje to, da so se ti kristjani v prvih stoletjih imenovali *Tomaževi kristjani*, da so obhajali s. Tomažu na čast tri praznike, ki jih ne pozna ne vzhodna ne zapadna cerkev, belo nedeljo — znana dogodba mej Jezusom in Tomažem, 1. julij, 18. december. Grob mu je v Meljapuru, kamer je romal s. Frančišek Ksaverski l. 1544. (Assemani, Bibliotheca orientalis).

vere in lepega življenja, veliki siromaki. Katoličanov je blizu poldrugi milijon (1.468.000) s pičlima dvema tisočema (1.840), mašnikov, ki časte enega in pravega Boga. Drugega, krivoverškega prebivalstva pa je 240 milijonov, ki ima — vsaki izmed njih — 330 milijonov bogov (malikov) živih — med njimi opica, krava, bik, maček, kača, itd. rastlin — narejenih (kipi, slike), izmišljenih. Višnovci, t. j. oni, ki časte boga Višnu, ki ima čez 1000 imen (Kršna, Rama, Džagannath....) poslužujejo se nekega rožnega venca, „akšmala“ imenovanega, ki ima 108 kroglic ali jagod. Narejene so iz svetega *) germa „tulasi.“

Keder „moli“ Hindovec svoj rožni venec, prebira jagode, in pri vsaki izgovori eno ime Višnovo ali njegove soproge. — Šivovec, t. j. častivec boga Šive ima rožni venec iz jagod drevesa rudrakša. Kroglic je 32 ali 64, pri katerih vsaki se izgovori en malikov priimek.

Tibečan ima svoj „rožni venec“, čukor, s 120 jagodami. Vedno ga nosi seboj in pridno moli. Po cele ure izgovarja odločene besede, naj bo v trgovini ali doma, v templju ali na sprehodu. Te besede so: „om mani, padme, hum“, t. j. „o biser v cvetlici lot, res.“ Kaj pomenijo te besede, Tibečani sami ne vedo. Verujejo pa trdno, da imajo neko čudovito moč. To jim zadostuje. Teh besed ne „molijo“ samo, pišejo jih tudi na hiše, na vrata, na stene, na papir, ter so posebni duhovniki „lame“, ki hodijo po deželi, in jih vsekavajo v skale. Pravijo in menijo: kedor pogosto in pobožno izgovarja te skrivnostne besede, on admira svetu in mesu in grehu in se posvečuje za „nebesa“, to je, da izgine v vesoljstvu, kaker kaplja vode prejde v potoku.

Mahomedovci imajo tudi svoj „rožni venec“, „tespi“, ki ima 100 kroglic. Na vsako jagodo izgovore en Mahomedov pridevek, na zadnjo pa „Alah“, in pobožnost je opravljena.

Tudi mej nesrečnimi častivci preroka Buddhe je mnogo vernikov, ki bi radi veliko „dobrega“ storili, ki bi se radi svojim bogovom sè svojo gorečnostjo prikupili. Kaker so pa njih bogovi taka je njih pobožnost. Napravljajo si namreč mline, na vodo ali

*) Mališki duhovniki (brahmini) uče vbogo ljudstvo, da ta germ tulasi (ocymum sanctum) je tako svet, da je očiščen vseh grehov, kedor mu v vročini senco napravi, da zadobi večno izveličanje, kedor ga zalije, da gredo vse pregrehe od onega, ki poje eno pero njegovo, da v njegovih logih prebivajo vsi „bogovi.“ — In takih neumnosti je na stotine in vse to trdno veruje sirota Hindovec!

na veter, na lopate napišejo molitvene besede, in posestnik mlina je prepričan, da je molitev opravljena, kolikerkoli se kolo zavrti. Ker si ne more narediti vsaki take naprave, napiše svojo molitev na desko, pa jo nese mlinarju, ki jo priveže na kolo.

Mnogi kristijani so podobni tem mlinarjem. Govore veliko pobožnega, delajo pa malo. Njih življenje nima terdne kerščanske podlage, njih bogeljubnost je piškava. Kaker se preležano platno ne obnese, keder pride v rabo, tako se razterga takega kristjana pobožnost, keder ima pokazati, kaj je vredna. Poskušalo vsake molitve je ljubezen, ljubezen do bližnjega. Če imaš to, imaš tudi ljubezen do Boga; če te nimaš, ne misli, da Boga ljubiš — ti goljufaš sebe in druge, in ke bi bilo mogoče bi tudi Boga. kaker tisti zaslepljeni malikovavci svoje bogove z mlini molitvarji.

Včasih je pa res toliko opravka pri gospodarstvu, neodločnega dela, da je težko ali celo nemogoče opraviti rožni venec. Če je res nemogoče, vedi, da nemogočega tudi Bog ne tirja, in Bog bo rad sprejel tvoj trud in tvoje opravke namestu molitve, če si delal po njegovi volji. Morda pa vender dobiš še kak trenotek: takrat opravi vsaj eno desetko rožnega venca ali pa eno česčenamarijo z dotično skrivnostjo namestu desetih. Vsa korist rožnega venca je v tem, da veš, kaj govoriš, in tudi čutiš, kolikerkoli si mogoč. Kaj ti pomagajo polna usta lepih besed, če jih serce ne pozlati? Vsaka beseda v rožnem vencu je kaker biser; kaj hočeš z biseri, ki ti padajo na tla, namestu da bi jih pobiral in angelju varihu dajal, ki naj jih nosi pred Božji prestol? Če si gospodinja, veš, kako se ravna z moko, da je kruha. Treba je priprave, raznega dela. Testo se ne prodaja za pecivo, tudi ni vžitno. Tako tudi ti besedo, molitev pripravi, da bo prijetna in veljavna pred Bogom. Bog je vže toliko vreden, da ga ne odpravljáš kaker sitnega hlapca. Bog tudi lahko izhaja brez tvoje molitve, saj si je vstvaril na milijone duhov, ki mu neprenehoma hvalo pojo v nebesih; molitve potrebuješ ti sam, če ti je na tem, da je Bog tebi oče, ti pa njemu otrok. Njega imeti očeta, to je neizmerna sreča, to se povedati ne da. S. ap. Pavel je bil najučenejši izmed vseh apostoljev, vseh evangelistov, vseh učencev Gospodovih. Temu se je odperlo tretje nebo. Videl je le iskrico slave božje. Pa kako jo opisuje? Evangelisti so nam povedali o sprememljenju Zveličarja na Taboru: njegova obleka je bila bela kaker sneg, njegovo obličje se je svetilo kaker sonce. A Pavel? ta mož, ki je bil ves sposoben, da natančnije popiše, kar je vi-

del? Gotovo je premišljeval, kako bi zapisal razodeveno slavo; iskal primernih besed, da bi vsaj približno naznanil lepoto nebeško. Nazadnje je čutil, da je nevreten kaker otrok, ki ima noge, pa hoditi ne more, usta, pa ne govoriti. Dejal je: Nobeno oko ni videlo, nobeno uho ni slišalo, nobeno serce ni čutilo. kaj čaka tiste, ki Boga radi imajo. — Ljubiš ti Boga? Da, če si dober otrok. Ali si dober otrok? Kako, če si grešnik? Ti bi pa vender rad prišel v veselje nebeškega prebivališča? Porečeš: Kaj naj storim? Pove ti rožni venec. Obrni se k Mariji. Ona je sveta, toraj vže sme stopiti pred trikrat svetega Boga. Ona je dekla Gospodova, potakem sama pravi, da ima to službo, namreč posredovati mej Bogom in teboj. In celo mati Božja je; torej ima pravico dobiti, kar želi. Ne ostaja ti drugega, kaker da se k nji zatečeš, da ji odkriješ, kedo si, da si grešnik, t. j. tak čuden človek, ki za Boga mara, včasih pa ne, ki si služi pekel, pa tudi neče izgubiti nebes; tako poreden otrok, da ne bo lahko dobiti odpuščanja in milosti, da boš morala Sinu celo prositi, če tudi si mati. Kedaj pa naj zate prosi Marija? in zakaj? Prosi naj zdaj t. j. vsaki dan, vsako uro, vsaki hip, ker si vedno grešnik, dokler si na svetu, posebno pa, keder bo iz tebe bežalo življenje, keder bo duša terkala na vrata večnega sveta, da bi ji Gospod ne rekel: Ne poznam te. — Kaker se razloči kaplja od morja, sveča od solnca, prašek od gore, tako in še bolj se loči to življenje od drugoga. Ker pa mi prihodnje življenje premalo poznamo, zato se materi Božji priporočamo, naj ona prosi, kaker ve, da je najbolje za nas.

P. H. M.

Obujajte večkrat popolnoma kesanje.

Bilo je pred petimi leti okoli srede meseca julija, da silna nevihta obiše hribovsko vas na Solnograškem. Hudourniki in potoki nanagloma narastejo in odnesó seboj, kar jim pride na pot in se dá premekniti. Vtonil je takrat pošten kmetiški gospodar in oče obilne družine. Ali tam, kjer še živi spoštovanje svetih zakramentov in vera še ni opešala, je v taki nesreči grozna žalost ne samo zavoljo velike zgube, ampak še najbolj zato, da se je moral človek ločiti s tega sveta, ne da bi bil prej prejel

sv. zakramente za vmirajoče. Pri tej nesreči pa je bilo tako žalovanje zelo olajšano. Imel je namreč ta kerščanski gospodar lepo navado, da je vselej, keder je nastala huda ura in se začelo bliskati in germeti, obudil popolnoma kesanje. K temu je opominjal tudi svoje ljudi in učil tako tudi svoje otroke. „Ne bojim se nevihte“, je imel navado reči, „pa vender obudim kesanje, da sem še bolj miren in brez skerbi.“ To stori tudi tega nesrečnega dne, ne da bi kako nesrečo pričakoval. Z najstarejim sinom priteče pred vborna kočo, da bi tam prevedrila. Ko se le bliska in treska, reče še sinu: „moli no vender še ti kesanje!“ Ker vidi, da mimo tekoča voda stopa že iz prepolnega potoka in si dela novo pot, skoči hitro tje, da bi jo zajezil. Ali kar nevtegoma postane tako močna in deroča, da siromaka podere in odnese. Ko ga potegnejo iz vode, je bil že mertev.

Ali ni bilo posebno djanje previdnosti božje, da je nesrečni mož ravno to kerščansko vajo tako zvesto izverševal? Slušal je notranji nagon, glas milosti božje, ki ga je k temu vedno spodbujala, ne da bi bil sam vedel, kakšnega pomena bo za njega ta pobožna vaja.

Zato obujajmo večkrat popolnoma kesanje in bodimo vedno pripravljeni, ker ne vemo ne dneva ne ure, kedaj da Gospod pride.

E.

P. Oton Skola,

apostoljski misijonar Indijanov v severni Ameriki.

IX. (Konec).

Dalje piše naš misijonar: „Moji verni so tako pobožni in zmerni, da pri njih ne vidiš vpijanljivih pijač. Nad vse se jim zdaj studi ta pregreha: nezmernost in pijančevanje. Kar sramujejo se, če se spomnijo svoje poprejšnje nezmernosti.

Ker sem hotel svojim divjakom prav očitvidno pokazati ostudnost pijančevanja — in blagodejne nasledke zmernosti in pridnosti, sem v svoji prvi izbi obesil tablo, kakeršno vsak dobi, ki se vpiše v družbo zmernosti. Na levi strani table je podoba, ki

kaže pijanega Indijanca v rastergani obleki; v roki ima železne klešče, s katerimi tepe svojo ženo, deržečo majhino dete v naročji.

Peklenščak stoji poleg njega in mu po peklenško smeječ se z desno ponuja poln kozarec žganja; v levi derži velik verč, na katerem so zapisane besede: fourth proof brandy — štirikrat poskušeno žganje. Drugi otroci stoje okoli matere in se jokajo. — Na desni strani je druga slika. Na njej vidiš lepo oblečenega moža, ki uči svojega sinčka; starejša hčerka sedi poleg matere, ki derži najmlajše dete v naročji in ga ljubko boža in poljubuje. Miza je lepo pregernjena in na njej so razne jedi. Perva podoba predstavlja nezmernost, druga zmernost in srečo.

Indijani, ki hodijo k meni, radovedno ogledujejo podobe. Razložim jim pomen slik. S tem se v njih serci obudi nekak stud do pijančevanja, in to ne samo pri kerščenih, ampak tudi pri ajdih; vže marsiketeri zastareli pijanec se je po pogledu teh slik vpisal v družbo treznosti. Žalibog, da so neketeri belci, ki delajo na žagi, tako sirovi in hudobni, da silijo piti žganje moje katoliške Manomince. Ker se pa branijo, odpirajo jim sè silo usta, da bi v nje vlivali žganje, kaker so mi pripovedovali. Pa stano- vitno se branijo, kar se morejo. Vsi divjaki se vpišejo precej po sv. kerstu navadno tudi v družbo treznosti. Število tistih, ki so pristopili društvu za nekaj let, je 260, onih za vse svoje življe- nje pa 80.

K temu pismu našega misijonarja nimam prideti družega, ko to, da bi bilo tudi za marsiketero hišo po naši lepi domovi- ni prekoristno, ke bi na steni veselí taki sliki. Marsiketeremu mladeniču bi ne bilo treba iti v najlepših letih v zapor zavoljo pretepanja in pobojev, ki se navadno gode zavoljo pijanosti, in pa v hladen grob in pred ostrega sodnika. Oj, kako strašno bo pred sodnikom za take divjaške mladeniče! Morali bodo dati tudi odgovor za dušo nesrečnega tovariša, ki je na vekoma po- gubljen, ker se je ločila v smertnem grehu s tega sveta. Škoda, ketere niso več v stanu popraviti. Oj, vže ta misel naj bi zmo- drila lahkomišljeno mladino!

Tudi v marsiketeri družini bi bile te sliki prelepo zercalo družinske sreče in blagostanja! Veliko družin je vže pijančevanje spravilo na beraško palico. Kaker mej ajdovskimi Indijani, tako se godi tudi pri nas — mej kristijani. Mož, bodi si kmet ali ro- kodelec, zapravlja težko zaslužen denar po kerčmah, ko vbogi otroci in žena doma stradajo. Ko pa taki malovredneži domov

pridejo, tedaj se godi, ker kaže omenjena slika. Zato bodo gotovo tudi mej kerščenimi divjaki po Kranjskem ravno tako dobrodelno vplivale družbe treznosti, ketere so preč. Ljubljanski škof zopet letos priporočali v svojem pastirskem listu, kaker mej Indijani. Da le dobe veliko udov!

*
* *

Se dve leti je preživel naš misijonar mej svojimi Manominci. O njegovem misijonskem delovanji v teh letih nisem mogel dobiti nobenih sporočil. Mislimo si pa lahko, da je tudi zadnji dve leti sejäl seme božje besede in širil pravo omiko mej Indijani s takim vspehom, kaker smo ga videli do zdaj. Mož je bil vže od natore slabotne telesne postave. Žertvoval se je skozi sedemnajst let nevmorno svojemu misijonskemu poklicu; hodil od kraja do kraja po svojih misijonih in prenašal vse vremenske nezgode; pogostokrat je moral stradati in je bil sploh zadovoljen s pičlo hrano, katero si je navadno sam kuhal; zato se ni čuditi, da so jele pešati njegove dušne in telesne moči. Pri vsi svoji gorečnosti je sprevidel, da njegove rame ne morejo več nositi težavnega požertvovalnega misijonskega bremena. Serce je sicer hrepenelo, da bi ostal pri svoji čredi do zadnjega zdihljeja, ali telesne moči mu niso dopuščale. Sklenil je dati slovo misijonskemu življenju in se verniti nazaj v svojo domovino. Težko se ločijo dobre ovčice od svojega dušnega pastirja, ki jim je lomil kruh božje besede skozi več let. Gotovo so tudi bridko zdihovali ti dobri gozdni prebivavci, ketere je prerodil v Jezusu Kristusu v ude sv. cerkve, ko se je poslovil za zmirom od njih naš misijonar.

Na jesen leta 1858 je prišel p. Oton iz Amerike v Rim. O tem je pisal rajni p. Salezij Volčič, ki je bil generaljni definator iz Rima Danici tako: „Znaní frančiškan naše provincije v. č. p. Oton Skola, ki je bil 17 let v Ameriki, je po velikem predniku frančiškanskega reda izvoljen nemški in slavenski spovednik pri sv. Frančišku v Asizu. Od konca je bil namenjen za slavenskega spovednika v Jeruzalem *)“

Skoraj gotovo je generalj reda sprevidel, da je naš misijonar prestar za težavni misijon v Jeruzalemu; zato ga je odločil za spovednika Nemcem im Slavenom v Asizu, meneč mu tudi v milem laškem podnebji okrepiti zdravje in duha po težavnem 17

*) Danica 1858. str. 207.

letnim misijonskem delovanju mej divjaki. Tukaj je ostal p. Oton štiri leta. Vender se mu moči niso hotele poverniti; zato je menil, da bo v svoji domovini morebiti bolje okrevati. Takratni provincijaljski serafinske provincije p. Janez di Castelpianio di Jesi je dal za odhodnico dne 27. oktobra 1862 našemu misijonarju to-le spričevalo. „P. Oton s Kranjskega je bival štiri leta v samostanu „Marije Angeljske“ (Convento di S. Maria degli Angeli) blizu mesta Asiza. Ves čas je živel ko vzgleden redovnik in pravi sin sv. Frančiška. Toliko more naznaniti podpisani o tej zadevi. Imenovani pater gre iz tega samostana, da se okrepča v svoji domovini.“

Čez 22 let je prišel naš misijonar proti koncu leta 1862 zopet nazaj v svojo domovino. Nekaj časa je bil v Nazaretu na Štajerskem. — V teku toliko let se marsikaj spremeni. Le malo je še živelo onih, ki so misijonarja osebno poznali, preden je šel v Ameriko. Leta 1865 je prišel tudi pisavec teh verst v Nazaret. Mej drugimi častitljivimi patri je našel tam p. Otona; seveda mu takrat niti na um ni prišlo, da bo imel kedaj priliko popisati misijonsko delovanje tega ponižnega redovnika in pravega sinu sv. Frančiška. Iz ponižnosti sam ni hotel kaj pripovedati o svojih misijonskih dogodkih, da ne zgubi s hvalo zasluženja pred Bogom. Zato so navadno tudi mislili, da je živel v Ameriki v kakem samostanu in opravljal božjo službo. Semtertje je tega leta še pridigoval. Imel sem večkrat priliko občudovati lepo pisavo sivega starčka in pa spretnost v risanju, s katerim se je še bavil. Za kratek čas je včasih tudi katero zaigral na ročno harmoniko, s katero je po indijanskih gozdih in puščavah vabil divjake k sebi, in zraven zapel kako pesem na čast materi božji.

Leta 1868 so ga predstojniki poslali na Tersat poleg Reke. Zadnja leta njegova mu je spomin popolnoma opešal. Temu se ni čuditi, ker se je v mladosti toliko trudil. Bog ga ni bil obdaroval z nenavadno velikimi dušnimi zmožnostmi; pa podarjene talente je obernil v čast božjo in razširjanje sv. vere. Z marljivostjo se je naučil razen naših navadnih jezikov še laški, francoski in angleški jezik, in dve indijanski narečja, ki zavoľjo dolgih besedi nista ravno lahki.

Dne 24. aprila 1879. leta je Bog 74letnega starčka poklical po plačilo, katero si je v toliki meri zaslužil. Pač smemo pričakovati da je njegovo dušo veselo pozdravila in spremila

pred božji tron tropa divjakov, za ketere se je žertvoval in jim sè sv. kerstom odperl sv. nebesa.

Blager jim, ki v Gospodu zaspé; njih dobra dela gredó za njimi.

*
**

Jesus, Kije-Manito Wegossimig! Ki gidapine tchibaiatigong, epitchi sagiian. Enigokodeciã ki wawiiawamin. Iawenimichin, wakwing tchi wabaminã. — Jezus, sin božji! ti si vmerl na križi; tako si me ljubil. Iz vsega serca te zahvalim. Vsmili se me, da te bom gledal v nebeškem kraljestvu. *)

P. F. H.

Moč in vspeh zaupanja.

Serafinski red je imel vedno mej seboj tudi take duše, ki si jih je Bog prav posebno izvolil, da ž njimi stori velike reči. Bili so mu orodje, s katerim je izverševal naklepe svoje previdnosti. Kedo je, ki nebi rad prebiral sporočila slovečih naših misijonarjev, ki so vse zapustili, odešli v daljnje kraje, da bi tu pridobili nevmerjočih duš, ki tavajo še po smertni senci, za večno zveličanje? Ne vstrašijo se terpljenja, ne zmenijo se za terpinčenje in celo smert, ki jih morebiti čaka, da le otmejo zgubljene duše večni smerti. Toda nisem se danes namenil, da vam opisujem te junake. Slaba, mlada deklica je, o ketere spodbudnem življenji vam hočem pripovedovati. Tretjerednica je, rojena v Belgiji, dela pa čast vsem hčeram in sinovom velike svetovne družine tretjega reda svetega Frančiška.

Kacih 35 let bo tega, kar je zapustila Bricova družina iz Dijonlevala v Brabantu Belgijo in se preselila v Ameriko. Naseli se v nekem gozdu v Viskunsinu, da tam poskusi svojo srečo. Ne kaker mnogo drugih družin, ki so tudi takrat zapustile domovino in pozabile na Boga in dušo, je ta tudi na ptujem ohranila živo vero, ki se mej prostim ljudstvom, na kmetih, še venderle, hvala Bogu, pogostoma nahaja. Gospod Brice je imel hčer, ki je

*) Podobico s tem napisom mi je dal v spomin leta 1865. — Naj mu bo tu tudi v spomin.

bila prav lepega življenja, resnično in odkritoserčno pobožna, Adela ali Adica ji je bilo ime. Že preden so zapustili domovino, je stopila v tretji red sv. Frančiška, čeravno je bila še zelo mlada. Vse pa je presegalo njeno goreče češčenje matere Božje. Zato si jo je pa tudi kraljica nebes izbrala, da ž njo doseže miloserčen namen, ki ga je imela mati vsmiljenja z belgiškimi naseljenci v ptuji deželi.

Vsa občina v gozdu je štela s početka le nekej družin. Ščasoma se je pa tako pomnožila, da šteje zdaj do osem tisoč duš. Pred kacimi dvajset leti so ti izseljenci le redko kedaj vidili duhovnika. Kedor je hotel biti pri sveti maši, je moral iti tri milje daleč. Pozimi pa jim je pota zapadel šest čevljev visok sneg. Tudi sè šolo ni bilo nič bolje. Otroci so rastle ne samo v letih, ampak tudi v nevednosti; o sveti veri niso skoraj nič vedeli. Veliko jih je šlo k prvemu svetemu obhajilu takrat, ko so se poročili.

Adica je natihem žalovala radi te neprilike in neprenehoma prosila sveto Devico, naj ona tu pomaga. Nekega dne se ji prikaže tolažnica žalostnih in ji reče: „Adica, naj se meni na čast v gozdu postavi kapelica, in tje naj hodi jo k meni molit“. Kaj je mogla ona storiti? Pohlevno dete svetega Frančiška nima potrebnega znanja, nima pomočkov, da bi postavila poslopje, ki ga zahteva mati Božja. Bila je v zadregi, kaker pred 350 leti Uršika, slovenska pastarica na naši sveti Gori, ko ji tudi Marija na paši skoraj enako veli: „Reci ljudstvu, da naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosi!“ Adica razodene svoje skerbi neketerim duhovnim, h katerim je šla nalašč zato po silno dolgem potu. Vsi pa so ji rekli, da se ne pečajo s takimi, ki imajo nenavadne prikazni. Zelo jo je bolelo, da so jo ravno taki zavernili, pri katerih je najprej pomoči pričakovala. Pa vender upanja ne zgubi. Minejo tjedni, poteko meseci in Adela vedno moli v tihi samoti in premišljuje povelje svete Device. Terdno je prepričana, da bo Marija že sama znala odpraviti vse zadržke in nápotja, če tudi se zde vsem nepremagljiva.

Nekega dne pride služabnici Marijini mej molitvijo misel, naj gre še k svojemu škofu in naj ga poprosi dovoljenja, da bi smela očitno nositi obleko redovnic tretjega reda sv. Frančiška Asiškega. Škof, svet mož, ji rad vsliši prošnjo in ji še sam od sebe da privoljenje, da sme po vseh farah njegove škofije nabirati miloščino za svojo kapelico.

Vsa vesela zavoljo zadobljene milosti se devica ponižno zahvali škofu in hvali preblaženo mater Božjo, ki je tako nepričakovano in tako obilno pomagala. Precej se obleče v obleko samostanskih tretjerednic in gre na pot, da nabira mile darove. Ne zadržuje je niti po zimi šest čevljev debel sneg, niti po leti silna vročina. Če tudi ne razume drugega jezika, kaker domače brabantko narečje, vender obiše naselnike iz Nemškega, Češkega, Irskega in Poljskega, še celo spreobrnjene divjake. Flamci in Valoni so se najbolj skazali in največ dali za kapelico v Robinsonišču (Robinsonville).

Ko vidi sestra Adela svoje prizadevanje bogato blagoslovljeno, kaker se ni nadjala, sklene z nabrano miloščino pričeti delo. Spet gre na biro, in naprosi, če tudi z velikimi težavami toliko, da more postaviti ne samo kapelo, temuč tudi samostan zraven nje. Potem prosi in tudi dobi od škofa privoljenje, da sme sprejemati novinke in kot ustanoviteljica je bila tudi prva prednica novemu samostanu. Do dvesto belgijskih otrok obojega spola se ima zahvaliti gorečnosti in radodarnosti tega novega samostana, da dobivajo izverstno izrejo in da se jih vsako leto mnogo lepo pripravi za prvo sveto obhajilo in so dobro podučeni. Vsako nedeljo pride tudi mašnik, da opravi sveto mašo v Kapeli na Robinzonišči.

Frančiškan iz Belgije, mašnik, ki to poroča, je sam obiskal to svetišče matere Božje in samostan pri njem. Nikoli se ne more dosti pohvaliti, kako postrežno in prijazno je bil sprejet v preprostem samostanu kot rojak in brat v Kristusu ponižne ustanoviteljice. „Sleherno leto“, tako pravi dalje, „pride za praznik Marijinega vnebovzetja po deset ur daleč od vseh strani brezštevila romarjev k tej Kapeli. Večkrat je videti ob cesti pred samostanom trido štiristo voz. Če tudi so hoteli s početka to božjo pot zatreti, je prihajalo vender vsako let več vernikov tjakaj. Delo je to svete Device in s tem je vse rečeno.“

Fr. G.

Imenik

blaženih vsega serafinskega reda, katerim je od apostoljskega sedeža podeljeno cerkveno češčenje.

(Konec.)

119. Bl. Janez pl. Pače iz Pize, sp. 3. r. Vmerl leta 1433. Tudi njegovo češčenje je poterdil Pij IX. Spomin njegov je 12. novembra.

120. Blažena Filipa Marerija, devica 2. r. Vmerla je leta 1236. Njen god je 16. februvarija.

121. Bl. Helena Enzelmina iz Padove, dv. 2. r. Vmerla je leta 1242. Češčenje poterjeno l. 1695. Spomin njen je 5. novembra.

122. Bl. Salómea iz Krakova na Poljskem, sestra bl. Kunigunde Ogerske, dv. 2. r. Vmerla je leta 1268. Klemen X. je poterdil njeno češčenje. God njen je 17. novembra.

123. Bl. Izabela ali Elizabeta, sestra sv. Ludovika, kralja francoskega. Vmerla je leta 1270. Njeno češčenje je poterdil Leon X. God 1. septembra.

124. Bl. Neža iz Prage, kraljeva hči, dv. 2. r. Vmerla je leta 1280. Pij IX. je poterdil njeno češčenje. God 2. marcija.

125. Bl. Margarita Kolumna, dv. 2. r. Vmerla je leta 1284. Njeno češčenje je poterdil Pij IX. Praznuje se 17. decembra.

126. Bl. Kunegunda Ogerska, hči kralja ogerskega, Bele IV. Vmerla na Poljskem leta 1292. Papež Aleksander VIII. je poterdil njeno češčenje. God ji je 27. julija.

127. Bl. Matija Nazarejska iz Matélike v Italiji, dv. 2. r. Leta 1300 je vmerla; njeno češčenje pa je poterdil Klemen XIII., in v kratkem bo razglašena za sveto. God njen se obhaja 1. marcija.

128. Bl. Feliks Meda iz Milana, dv. 2. r. Vmerla je leta 1444. Pij VII. je podelil njej skazovanemu češčenju cerkveno veljavo; god 6. novembra.

129. Bl. Antonija iz Florencije, dv. 2. r., je vmerla l. 1472. Njeno češčenje je cerkveno poterdil Pij IX. in 7. aprila se praznuje njen god.

130. Bl. E v s t o h i j a iz Mesane, dv. 2. r. Vmerla je leta 1499. Njeno češčenje je poterdil Pij VI. Obhaja se 27. februvarija.

131. Bl. P a v l a iz Mantove, dv. 2. r. Vmerla 1514. Njeno češčenje je poterdil Pij IX. Spomin njenega godu 29. oktobra.

132. Bl. B a p t i s t a Varani, dv. 2. r. Vmerla je leta 1527. Češčenje njeno je poterdil Gregorij XVI. Kmalu bo prišteta svetnicam. God ji je 2. junija.

133. Bl. J o l e n t a (Helena), vojvodinja poljska, hči kralja Bele IV., sestra bl. Kunegunde, bl. Konstancije in bl. Margarite, vdova 2. r. Vmerla leta 1299. Njeno češčenje je poterdil Leon XII. God 10. junija.

134. Bl. S e r a f i n a Sforcija, grofinja, vd. 2. r. Vmerla je leta 1478. Njej skazovanemu češčenju je podelil papež Benedikt XIV. cerkveno veljavo. 6. septembra ji je god.

135. Bl. L u d o v i k a iz Savoje, vd. 2. r. Vmerla je leta 1503. Gregorij XVI. je poterdil njeno češčenje. 1. oktobra se obhaja njen god.

136. Bl. V i r i d i j a n a iz Kastro-Florentina, dv. tretjega reda. Vmerla je leta 1242. Klemen VII. je poterdil njeno češčenje. 13. februarja se obhaja njen god.

137. Bl. J o v a n a iz Signe, pastarica, dv. 3. r. Vmerla je leta 1307. Njeno češčenje je poterdil Pij VI. Njen god je 9. decembra.

138. Bl. D e l j f i n a iz Glandivov, francoska grofinja, dv. 3. r. Vmerla je l. 1360. Njeno češčenje je poterdil Urban V. God ji je 27. novembra.

139. Bl. L u c i j a iz Kalatajerona, dv. 3. r. Vmerla je leta 1400. Leon X. je poterdil njeno češčenje. God njen 26. sept.

140. Bl. E l i z a b e t a Bona (Dobra) iz Virtemberga, dv. 3. r. Vmerla je leta 1420. Njeno češčenje je poterdil Klemen XIII. 25. novembra se praznuje njen spomin.

141. Bl. H u m i l i j a n a iz Cêrkov, vdova 3. r. Vmerla l. 1246. Inocencij XII. je poterdil njeno češčenje. God 22. maja.

142. Bl. A n g e l a Fulginska, vd. 3. r. Vmerla leta 1309. Njen god je 30. marcija.

143. Bl. M i h e l i n a iz Pizavra, vd. 3. r. Vmerla je leta 1356. Njeno češčenje je bilo poterjeno leta 1737. God ji je 19. junija.

144. Bl. J o v a n a Marija iz Maljaka, vd. 3. r. Vmerla

je leta 1414. Njeno češčenje je poterdil Pij IX. Spomin njen praznujemo 27. aprilja.

145. Bl. Angelina, grofinja iz Maršijana, vd. 3. r. Vmerla je leta 1435. Češčenje njeno je poterdil Leon XII. God njen je 13. julija. Ona je začetnica tretjerednic sv. Frančiška, ki žive po samostansko.

146. Bl. Jovana Valeška, francoska kraljeva hči, vd. 3. r. Vmerla je l. 1505. Obhaja se 11. februarja. Njeno češčenje je poterdil Benedikt XIV. l. 1742.

147. Bl. Pavla Gámbara Kosta, vd. 3. r. Vmerla je 1505. Njeno češčenje je poterdil Gregor XVI. God 29. marcija.

148. Bl. Ludovika iz Aljbertonov, vd. 3. r. Vmerla je leta 1533. Zadnji januar je njen godovni dan.

Razun tu naštetih svetih in blaženih so še drugi, ki se praznujejo ie v eni ali drugi škofiji ali redovni okrajini ali pa so prestopili v kateri drugi red ali ga z nova vstanovili, ter jih zdaj tam časte.

(Od tu naštetih blaženih je življenje podpisano v „Cvetji“ :
Št. 60. bl. Humilis, III. tečaj, na kratko.

Št. 61. bl. Karolj, III. tečaj, na kratko.

Št. 71. bl. Egidij, III. tečaj, obširno ; njegovi nauki, izreki, sveti in darovi v IV. in V. tečaju.

Št. 106. bl. Egidij Marija, VIII. tečaj, obširno.

V knjižici : „Obrazci življenja“ je na kratko življenje št. 1—45. blaženih japonskih marternikov.)

E.

Čudež sv. Antona.

Vedno še poveljuje Gospod svojega zvestega služabnika, sv. Antona, ne samo s tem, da pogostoma vsliši molitev, njemu na čast opravljeno, temuč tudi z očitnimi čudeži, kakeršen se je zgodil pred dvema leti, 23. maja 1888 v cerkvi tega svetnika v Padovi. Povemo ga tu, ne da bi s tem segali v cerkveno preiskavo.

Marijo Kodemo, štirinajstletno deklico iz Alana ob Pijavi v bolunjski okrajini, padovanske škofije, napade strašna bolezen. Bila je prej popolnoma zdrava in vesela. Dne 6. januarja gre na vse zgodaj, še pred 4. uro, zavoljo velike sile s tremi tovarišicami derva brat. Ko začuo iti v goro, pridejo na stezo, ki derži

mimo domačega pokopališča. In tu je začetek nesreče, pa tudi začetek zmage vsmiljenja božjega. Temna senca, kakor človeška podoba v črni, ponošeni obleki se prikaže Mariji in njenim tovarišicam, ali saj mislijo tako, da jo vidijo. Tovarišice zbeže, Marija pa, bolj serčna, gre proti tej prikazni in jo hoče z rokami zgrabiti, ali podoba v tem hipu zgine.

Nasledek je bil, da se je za nekaj dni začela po vsem životu tresti, napade jo merzliza, veliko oslavljenje in udje ji oterpnejo. V največem terpljenji leži vsa sključena nepremekljivo v postelji. Kolena so ji skoraj pri bradi, roke vse zveržene, na persih; podobna je velikemu klopčiču.

Vse pomočke poskušajo, da bi jo ozdravili. — pa vse za-
stonj. V tej sili se zateče obupna mati terpeče hčere k nebesam, in sicer k sv. Antonu. Na malem vozičku pripelje hčerko 22. maja v Padovo, kjer ostanete čez noč v neki gostilni.

Tamošnji zdravnik, doktor Burlini, se zelo začudi, ko vidi siroto v tolikem terpljenji, in reče materi, naj se posvetuje s slovečim doktor Bassinijem. Odgovori mu, da ne upa več pomoči od ljudi in da jo edino le še od velikega čudodelnika Antona pričakuje. Zdravnik ji ne nasprotuje, ker je sprevidel, da tukaj človeška vednost ne more pomagati, še manj ozdraviti. Drugo jutro po 7. uri prinese mati bolnega otroka k altarju sv. Antona, postavi posteljo za altar, kjer ostane bolnica pri maši brez navadnih hudih bolečin. Ostaneta še pri drugi sveti maši, mej katero prejme Marija sv. obhajilo. Potem jo pomaknejo še bližje k skrinji, v kateri je shranjeno telo sv. Antona, in tam ostane še pri tretji maši. Mej to mašo občuti velik notranji nemir, zviija jo kerč, da začne giasno stokati. Telo se ji začne počasi razvijati, dokler se popolnoma ne zravnava; tudi udje postanejo gibčni. Vstane iz postelje, more tudi že stati, le roke v ramah so še vse terde, kakor bi bile zvezane.

Okoli stoječi, to videti, osterme, začno moliti rožni venec in svetujejo deklici, naj se prekriža. Ko še to stori, čuti, da je popolnoma zdrava. Nepopisljivo veselje nastane mej pričujočimi, ki so z lastnimi očmi gledali to hitro ozdravljenje; cela Padova se veseli. Ozdravljeno deklico sta videla tudi dva naša generaljna defnitorja (Lauer, Fermendžin), ki sta šla ravno takrat skoz Padovo, piše list „Acta Ord. Min.“

Zahvala za vslišano molitev.

Tretjerednica A. B. iz Negove se zahvaljuje sv. Antonu Padovanskemu, ki ji je že večkrat v nesreči in hudi stiski očitvidno pomagal. Zahvala v „Cvetju“ je bila obljubljena.

Druga tretjerednica na Stajerskem se tako zahvaljuje: „Serčno sem želela, da bi moj brat postal mašnik I. reda sv. Frančiška. Ko je pa bil čas, da bi šel v samostan za sprejem prosit, ni imel nobenega veselja, kar nič slišati ni hotel od tega. — Žalostna sem bila; pa z velikim zaupanjem začnem opravljati devetdnevnicu na čast Naši Ljubi Gospej presv. Serca, na čast sv. Frančišku in sv. Antonu in pa tudi verne duše v vicah sem na pomoč klicala. Ako bom vslišana, — sem bila obljubila — bom svojo zahvalo v Cvetju naznanila. — Ko sem polovico devetdnevnic opravila, je moj brat že imel veselje do samostana, in zadnji dan moje devetdnevnic je bil tudi že v red sv. Frančiška sprejet. S hvaležnim srcem spolnjujem svojo obljubo in priporočam tega svojega brata, ki že redovno obleko nosi, in samo sebe v pobožno molitev.“

Iz Šentilja pri Velenju so zahvaljuje neka oseba, ki so jej v nevarni bolezni zdravniki že zdravje odrekli, in tudi sama se ni kaj drugega nadjala kaker smerti, ker se je čutila vsak dan slaběji, bolezen je vedno hujši prihajala, tako da jo je večkrat že tako sprehajalo, da je že serce začelo čisto poredkoma biti, bila je že kaker senca brez vse moči in včasi je skoraj noge niso več nesle. Dne 10. julija ji je jako hudo prišlo, mislila je, da je njen zadnji dan. S šlabim glasom še Marijo na pomoč pokliče, če je božja volja, jo še saj en čas na svetu pustiti. Kmalu se ji nekoliko zboljša in zaupljivo se oberne k naši ljubi Gospe presvetege serca in začne opravljati devetdnevnicu. Priporoči se tudi sv. Antonu in sv. Frančišku Serafinskemu in obljubo stori, da hoče v Cvetju razglasiti, ako ji pomagajo. In že tisti dan se ji zelo zboljša in naglo se ji je pomikalo zdravje naprej. Zarad tega spričuje, da je skoz pomoč naše ljube Gospe, sv. Antona in sv. Frančiška še na svetu in da je zdravje zopet dobila. Zatoraj jim bodi neskončna čast in hvala za vse skazane dobrote na vekomaj.

Iz Sv. Marije v Medjumurju.

V izvrševanju duhovne službe sem se preteklo zimo pre-

hladil. ter vsled tega na pljučah tako nevarno zbolel, da sem kri pljuval. — V tej stiski sem se zatekel po pomoč k blaženi Devici Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu z molitvijo, ter litanije na čast presladkemu sercu Jezusovemu skoz devet dni opravljal z obljubo, da hočem, ako bodem ozdravel, o tem v „Cvetju“ poročati. — Ker sem spet zdrav nastopil duh. službo, to s tem izveršujem svojo obljubo, ter želim, da bi še mnogi betežniki po zagovoru bl. Deviče Marije, sv. Jožefa in sv. Antona od presladkega Serca Jezusovega zdravje zadobili. —

A. V. kapelan.

Iz Gorice naznanja svojo zahvalo za vslišano molitev A. F., vsmiljenka, in M. da je na priprošnjo Matere Božje in drugih svetnikov zadobila zdravje in mnogo drugih dobrot. (Sv. maši oskerbljeni. Hvala !)

Kozje 17. avgusta 1890.

Naj bode na čast sveti Trojici, na slavo Marije device, sv. Jožefa, sv. Antona in angelja variha. Bila sem v silni zadregi ; ker si sama nisem vedela pomagati, klicala sem neprenehama vsmiljeno Mater Marijo, sv. Jožefa sv. Antona in svojega angelja variha na pomoč. Hvala Bogu, srečno sem bila rešena.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje 3. reda svetotrojiške skupčine: Janez Repa od Sv. Trojice, Jozefa Babič od Sv. Benedikta, Janez Živko od Sv. Trojice, Marija Čuček od Sv. Antona, Genovefa Kukovec od Sv. Trojice ; rodiške: Helena (Ludovika) Komar ; goriške: Julijana (Elizabeta) Arčon iz Vertojbe, Marija (Elizabeta) Rejic iz Drežnice.

Dalje priporoča M. P. tretjerednica na Kerki svojo sestro, na duhu obolelo, M. Z. od Sv. Benedikta očeta, mater, sestré in sebe, da bi vsi prišli k spoznanju pravega pobožnega življenja in da bi mej njimi kerščanski mir in edinost prebivala.

